

R

G

B

WH

GR

BL

Grey Scale #13

C

M

Y

K

DANES-PICTA.COM

A

1

2

3

4

5

6

M

8

9

10

11

12

13

14

15

B

17

18

19

AKADEMIA SZTABU GENERALNEGO im. gen. broni K. Świerczewskiego

KATEDRA TAKTYKI OGÓLNEJ I SZTUKI OPERACYJNEJ

Archiwum Biblioteki Tajnej
AKADEMIA SZTABU GENERALNEGO
im. gen. br. K. Świerczewskiego

TAJNE

Egz. Nr 2

Dział

Nr 09929

kpt. KUZNIEWSKI

WŁAŚCIWOŚCI NATARCIA PUŁKU PIECHOTY (PZ) W NOCY

AKADEMIA SZTABU GENERALNEGO
im. gen. broni K. Świerczewskiego
BIBLIOTEKA TAJNA

013816

12536

WARSZAWA

GRUDZIEŃ

1956

Blue

Cyan

Green

Yellow

Red

Magenta

White

3/Color

Black

Colour Chart #13

Centimetres

Inches

DANES-PICTA.COM

AKADEMIA SZTABU GENERALNEGO

im. gen. broni K. Świerczewskiego

KATEDRA TAKTYKI OGÓLNEJ I SZTUKI OPERACYJNEJ

TAJNE

Archiwum Biblioteki Tajnej
AKADEMIA SZTABU GENERALNEGO
im. gen. br. K. Świerczewskiego

Egz. Nr 2

Dział

Nr 09929

kpt. KUŹNIEWSKI

WŁAŚCIWOŚCI NATARCIA PUŁKU PIECHOTY (PZ) W NOCY

AKADEMIA SZTABU GENERALNEGO
im. gen. broni K. Świerczewskiego
BIBLIOTEKA TAJNA

013816

12536

REMBERTÓW

GRUDZIEŃ

1956

AKADEMIA SZTABU GENERALNEGO

im. gen. broni K. Świerczewskiego

KATEDRA TAKTYKI OGÓLNEJ I SZTUKI OPERACYJNEJ

„ZATWIERDZAM“
Z-CIA SZEFA KATEDRY TO I SZT. OPER.
DO SPRAW TO

(—) CHOCHA — pplk

Opieka. post 12357

kpt. KUZNIEWSKI

Archiwum Biblioteki Tajnej
AKADEMII SZTABU GENERALNEGO
im. gen. broni K. Świerczewskiego

Dział

Nr 09829

WŁAŚCIWOSCI

NATARCIA PUŁKU PIECHOTY (PZ)

W NOCY

AKADEMIA SZTABU GENERALNEGO
im. gen. broni K. Świerczewskiego
BIBLIOTEKA TAJNA

013816

REMBERTÓW

GRUDZIEŃ

1956

PLAN WYKŁADU

TEMAT: Właściwości natarcia pułku piechoty (pz) w nocy.

CEL: Zapoznać słuchaczy z właściwościami organizacji i prowadzenia natarcia przez pułk piechoty (pz) w nocy.

CZAS: 2 godziny szkolne.

ZAGADNIENIA:

1. Wpływ nocy na przygotowanie i prowadzenie natarcia.
2. Właściwości natarcia pp (pz) w nocy.
 - a) Zadania pp (pz) w natarciu w nocy.
 - b) ugrupowanie bojowe pp(pz).
 - c) użycie niektórych rodzajów wojsk.
3. Właściwości organizacji natarcia pp (pz) w nocy.
 - a) Wypracowanie decyzji.
 - b) Właściwości organizacji niektórych elementów zabezpieczenia bojowego.
 - c) Organizacja współdziałania.
 - d) Organizacja dowodzenia i łączności.
4. Oświetlenie terenu nieprzyjaciela w walce.
5. Właściwości prowadzenia natarcia przez pp (pz) w nocy.
6. Wnioski

LITERATURA:

1. Regulamin Polowy cz I § 244—252
Regulamin Polowy cz II § 427 — 432
Regulamin Służby Polowej Sztabów § 274 — 275.
2. Instrukcja „Właściwości prowadzenia działań bojowych wojsk w warunkach użycia broni atomowej (batalion — korpusu) Zbiór nr 24 „Organizacja i prowadzenie działań bojowych w nocy“.

Zbiór nr 27 „Zasady przygotowania, organizacji i prowadzenia działań bojowych w nocy i w warunkach ograniczonej widoczności“, gen. broni B. PIGAREWICZ.

3. Myśl wojskowa nr 8-1956 r. „Niektóre właściwości organizacji i prowadzenia natarcia w nocy — ppłk WEJS i kpt. BUDŹKO.

Myśl wojskowa nr 6-1956 r. „O użyciu artylerii w nocnych działaniach zaczepnych — ppłk BIELAWSKI.

SCHEMATY (w magazynie schematów):

1. Głębokość zadań bojowych pułku piechoty w natarciu w nocy w warunkach użycia broni atomowej.
2. Głębokość zadań bojowych pułku piechoty w natarciu w nocy na zawczasu przygotowaną obronę npla.
3. Ugrupowanie pułku piechoty do natarcia w nocy w dwa rzuty.
4. Ugrupowanie pułku piechoty do natarcia w nocy w jednym rzucie.
5. Schemat oświetlenia terenu w pasie natarcia pułku piechoty w nocy na głębokość otrzymanego zadania.

1. Wpływ nocy na przygotowanie i prowadzenie natarcia.

Zdecydowany charakter współczesnych działań bojowych, wielki rozmach operacji i szczególnie wysokie tempo natarcia postawiły działania bojowe wojsk nocą na równi z prowadzeniem działań bojowych w dzień.

Połączenie działań dziennych z działaniami nocnymi przyczynia się do zupełnego rozbicia i zniszczenia nieprzyjaciela.

Zagadnienie prowadzenia działań bojowych w nocy nabrało szczególnego znaczenia w związku z pojawieniem się środków masowego rażenia, udoskonaleniem radiolokacji i noktowizji.

Niezależnie jednak od wykorzystania środków radiolokacyjnych, noktowizji oraz środków oświetlających noc wywiera istotny wpływ na charakter działań bojowych. Mimo znacznego udoskonalenia radiolokacji, techniki stosowania promieni podczerwonych, stosowania na szeroką skalę różnego rodzaju środków oświetlających itp. noc w dalszym ciągu obniża efektywność wykorzystywanej na polu walki techniki bojowej i uzbrojenia.

Do stron ujemnych prowadzenia natarcia w nocy należy zaliczyć:

- trudności obserwacji działań nieprzyjaciela; i wojsk własnych na polu walki, a stąd skomplikowane dowodzenie i ograniczony wpływ dowódcy na przebieg walki;
- utrudnione orientowanie się w terenie;
- konieczność jeszcze za dnia, dokładnego zorganizowania walki;
- konieczność szczególnie dokładnej organizacji zabezpieczenia bojowego działań (rozpoznanie, zabezpieczenie styków i skrzydeł itp.);
- trudność i skomplikowany charakter organizacji współdziałania i utrzymania go w toku natarcia;

- konieczność specjalnego przygotowania pododdziałów do prowadzenia działań bojowych w warunkach nocnych (szybkość orientacji, umiejętność walki wręcz itp.);
- komplikuje się użycie wszystkich rodzajów wojsk obniżając w znacznym stopniu skuteczność ognia i działanie różnego rodzaju przyrządów;
- utrudnione wykonanie skomplikowanego manewru wojsk w toku natarcia;
- obniżane w znacznym stopniu tempo natarcia wojsk i rezultaty przeprowadzanych prac;
- utrudnia pokonywanie różnego rodzaju przeszkód i zapór;
- zwiększa niebezpieczeństwo zaskoczenia przez nieprzyjaciela;
- konieczność dokładnego maskowania źródeł dźwięku i światła podczas przygotowania do działań.

Niezależnie od trudności jakie wywiera noc na prowadzenie natarcia posiada ona i pewne strony dodatnie, a mianowicie:

- ułatwia osiągnięcie zaskoczenia, zabezpieczając skryte wykonanie manewru oraz wykonanie różnego rodzaju przedsięwzięć mających na celu zabezpieczenie działań bojowych wojsk;
- zmniejsza straty od wszystkich rodzajów ognia, ponieważ w nocy trudno jest prowadzić dokładny i obserwowany ogień.

Tempo natarcia wojsk i wyniki prac każdorazowo zależą od charakteru nocy, która może wpłynąć dodatnio lub ujemnie na prowadzenie natarcia.

Praktyka wykazuje, że nawet w czasie widnej nocy, jak również i przy sztucznym oświetleniu pola walki — prowadzenie ognia, obserwacja i orientacja będą o wiele mniej dokładne niż nawet w pochmurny dzień.

Wszystko to powoduje, że powodzenie w natarciu w nocy jest bardzo poważnie uzależnione od stopnia przygotowania składu osobowego pododdziałów i oddziałów do działań w nocy. Dlatego też uprzednie przeszkolenie i przygotowanie wojsk do działań nocnych posiada wielkie znaczenie.

Natarcie w nocy będzie prowadzone nie tylko w celu przełamania zawczasu przygotowanej obrony nieprzyjaciela. Będzie ono najczęściej prowadzone w celu przełamania doraźnie zorganizowanej obrony nieprzyjaciela, szczególnie w głębi operacyjnej. Może ono też być przedłużeniem działań dziennych. Działania nocne mogą mieć również miejsce w trakcie pościgu za nieprzyjacielem, przy opanowywaniu ważnych pod wzglę-

dem taktycznym lub operacyjnym obiektów pośpiesznie zajętych lub zajmowanych przez nieprzyjaciela i przy likwidacji desantów powietrznych nieprzyjaciela.

We współczesnych warunkach natarcie w nocy może nastąpić w wypadku gdy:

- przełamanie w dzień jest utrudnione lub nie udało się;
- ze względu na krótkość dnia zachodzi konieczność wykorzystania warunków dziennych całkowicie dla działań wojsk w celu rozwinięcia powodzenia;
- nieprzyjaciel nie zdążył jeszcze umocnić się na zajmowanej rubieży;
- oddziały nieprzyjaciela znajdujące się w obronie są w poważnym stopniu zdemoralizowane;
- prowadzi się pościg za wycofującym się nieprzyjacielem;
- lotnictwo nieprzyjaciela posiada panowanie w powietrzu, a sytuacja jest taka, że dalsze natarcie jest konieczne;
- natarcie odbywa się na rejon umocniony, większe punkty oporu i miasta.

Powodzenie w natarciu w nocy w dużym stopniu zależy od tych samych czynników co w dzień, a ponadto od:

- znajomości trybu życia i porządku służby wszystkich rodzajów ubezpieczenia nieprzyjaciela;
- właściwego wyboru czasu rozpoczęcia natarcia oraz metod jego przygotowania i wsparcia zarówno z wykorzystaniem broni atomowej jak i bez niej;
- prostolinijności kierunków ataku;
- utrzymania w tajemnicy własnych zamiarów, maskowania i zachowania ciszy podczas wykonywania poszczególnych przedsięwzięć, jak przegrupowanie, luzowanie, zajmowanie podstaw wyjściowych itp.;
- postawienia konkretnych zadań dla wykonawców oraz ustalenia sposobu współdziałania wewnątrz pułku i z sąsiadami w nocy oraz po nastaniu dnia;
- sposobu oświetlenia pola walki.

W zależności od wytworzonej sytuacji, obrony nieprzyjaciela, położenie wojsk własnych i warunków nocnych — przełamanie w nocy może być wykonywane:

- wyłącznie z przygotowaniem atomowym ataku;
- z atomowym, artyleryjskim i lotniczym przygotowaniem ataku;
- z artyleryjskim i lotniczym przygotowaniem ataku;
- tylko z artyleryjskim przygotowaniem ataku;

— bez atomowego, artyleryjskiego i lotniczego przygotowania ataku.

Przełamanie w nocy będzie zwykle przygotowane, zorganizowane i wykonywane w warunkach bezpośredniej styczności z nieprzyjacielem.

W zależności od celu przełamania i zadań postawionych przez wyższego dowódcę przełamanie w nocy może rozpocząć się atakiem:

- o zmierzchu;
- z nastaniem nocy;
- przed świtem.

Jeżeli obrona nieprzyjaciela jest dostatecznie silna i przełamanie jej możliwe jest tylko przy użyciu broni atomowej lub po silnym artyleryjskim i lotniczym przygotowaniu ataku i jego wsparciu, wówczas przygotowanie ataku piechoty i czołgów można rozpocząć przed zmierzchem, to jest na 1,5 — 2 godziny przed zachodem słońca.

Czas ten warunkowany jest potrzebą na przeprowadzenie atomowego, artyleryjskiego i lotniczego przygotowania ataku oraz zapewni przy wykorzystaniu resztek światła dziennego wsparcie atakującej piechoty i czołgów, chociażby na głębokość pierwszej pozycji głównego pasa obrony nieprzyjaciela.

2. Właściwości natarcia pp (pz) w nocy

a) Zadania pp (pz) w natarciu w nocy.

W zależności od otrzymanego zadania i sytuacji bojowej pułk piechoty (pz) może nacierać w nocy samodzielnie lub w składzie dywizji.

Natarcie pułku piechoty (pz) może być prowadzone w celu:

- rozwijania powodzenia osiągniętego podczas natarcia w dzień lub mające na celu wyjście na rubież zadania dnia dywizji;
- opanowania ważnego obiektu lub rubieży celem poprawienia własnego położenia dla kontynuowania natarcia o świcie dnia następnego lub stworzenia warunków do organizacji przełamania obrony nieprzyjaciela o świcie;
- przełamywania zawczasu przygotowanej obrony nieprzyjaciela.

Powyzsze zadania, jakie może wykonywać pułk piechoty (pz) w czasie natarcia w nocy wymagają dokładnej organizacji i przygotowania walki.

Tak więc w wypadku, kiedy działania nocne mają na celu, rozwinięcie powodzenia osiągniętego w dzień, to należy prowadzić je bez przerwy.

Natarcie dla opanowania i umocnienia obiektów lub rubieży prowadzi się częścią lub całością sił pułku. W tym wypadku pułk piechoty (pz) wykonuje zadanie na podstawie kolejnego zadania postawionego pułkowi przez dowódcę dywizji.

Pułk piechoty (pz) przelamując zawczasu przygotowaną obronę nieprzyjaciela w nocy w składzie dywizji będąc w pierwszym rzucie i na jej głównym kierunku uderzenia otrzymuje z zasady zadanie: bliższe, następne i kierunek dalszego natarcia. Przy przelamywaniu zawczasu przygotowanej obrony nieprzyjaciela bez użycia broni atomowej o działaniu wybuchowym głębokości zadań pułku mogą być:

- bliższe --- przelamanie pierwszej pozycji obrony nieprzyjaciela;
- następne --- opanowanie drugiej pozycji obrony nieprzyjaciela;
- kierunek dalszego natarcia --- zależy od konkretnej sytuacji.

W wypadku przelamywania zawczasu przygotowanej obrony nieprzyjaciela po uprzednim atomowym, artyleryjskim i lotniczym przygotowaniu ataku oraz przy pełnym oświetleniu terenu, zadania bojowe pułku piechoty (pz) mogą być takie same, jak w warunkach dziennych.

Na pomocniczym kierunku uderzenia pułk piechoty (pz) może otrzymać różne zadania bojowe, których treść będzie zależała od konkretnej sytuacji bojowej.

Każdorazowo głębokość zadań bojowych pułku piechoty (pz) może być różna i zależy między innymi od: momentu rozpoczęcia ataku w nocy, zamiaru przełożonego jednośnie działań w nocy, systemu oświetlenia terenu.

Czas na wykonanie poszczególnych zadań bojowych przez pułk jest dłuższy, gdyż tempo natarcia w nocy jest mniejsze i może wynosić 1,5 — 2 km na godzinę.

Szerokość pasów natarcia pułku i pododdziałów podczas przelamywania zawczasu przygotowanej obrony nieprzyjaciela w nocy, będzie z zasady taka sama jak w natarciu w warunkach dziennych.

Jeśli pułk piechoty (pz) działa w głębi operacyjnej lub w terenie trudnodostępnym może otrzymać szerszy pas natarcia. Batalion może nacierać na odcinku od 1,5 — 1,8 do 2 — 2,4 km. Dla pułku pas natarcia może wynosić do 4,5 — 6 km.

Taką szerokość pasa natarcia pułku uzasadnia się tym, że pułk będzie w zasadzie działał w ugrupowaniu w jednym rzucie i może przełamywać obronę nieprzyjaciela na dwóch i więcej kierunkach rozdzielonych terenem trudnodostępnym.

Wyznaczenie dla działań nocnych zbyt szerokich pasów natarcia, w odróżnieniu od natarcia w dzień, jest niewskazanym z tego względu, że przy przejściu od działań nocnych do dziennych może zaistnieć konieczność przeprowadzenia skomplikowanych przegrupowań, co jest związane z utratą czasu. Zresztą działania nocne są związane ściśle z natarciem w dzień i odwrotnie.

b) Ugrupowanie bojowe pp (pz).

Ugrupowanie bojowe pułku piechoty (pz) w natarciu w nocy, tak jak i w warunkach dziennych winno odpowiadać zamiarowi walki, składa się z tych samych elementów co i w natarciu w dzień. Skład poszczególnych elementów ugrupowania bojowego pułku jest taki sam jak i w dzień, a ponadto przydziela się środki oświetlające.

Ugrupowanie bojowe pułku w jeden lub dwa rzuty zależy od:

- wytworzonej sytuacji na polu walki,
- otrzymanego zadania przez pułk;
- momentu rozpoczęcia ataku w nocy;
- warunków terenowych;
- warunków widoczności (jasności nocy, a w ciemne noce intensywności oświetlenia).

Podczas przełamywania zawczasu przygotowanej obrony nieprzyjaciela pułk piechoty (pz) może być ugrupowany w jeden lub dwa rzuty.

Przy pełnym obezwładnieniu i oświetleniu obrony nieprzyjaciela celowo jest ugrupować pułk w dwa rzuty. — a poco?

Przy stosunkowo słabym obezwładnieniu i oświetleniu obrony nieprzyjaciela oraz trudnym terenie pułk piechoty (pz) celowo jest ugrupować w jednym rzucie z odwodem ogólnym w sile 1 — 2 kompanie piechoty.

Pułk piechoty (pz) działający w ramach dywizji w głębi obrony nieprzyjaciela, wykonując kolejne zadanie postawione przez dowódcę dywizji w warunkach nocnych będzie ugrupowany w jednym lub w dwa rzuty. Przyjęcie odpowiedniego ugrupowania bojowego zależy przede wszystkim od położenia

na polu walki w jakim pułk się znalazł, przystępując do wykonania postawionego zadania.

Jeżeli pułk piechoty (pz) będzie działał samodzielnie, a jego zadaniem będzie opanowanie i umocnienie ważnego obiektu lub rubieży, to najczęściej będzie wykonywał zadanie w ugrupowaniu w jednym rzucie.

Warunki nocne wymagają, by elementy ugrupowania bojowego pułku piechoty (pz) rozmieszczać na zbliżonych odstępach i odległościach. Jest to warunkowane tym, że w natarciu w nocy efektywność ognia nieprzyjaciela znacznie maleje, a uderzenie jego lotnictwa na większą skalę jest mniej prawdopodobna. Ponadto istnieje możliwość zejścia z kierunku przez własne pododdziały oraz wzrastają trudności w ich dowodzeniu. Drugi rzut pułku (odwód ogólny) na podstawach wyjściowych do natarcia w nocy może być rozmieszczony w odległości 1,5 — 2 km za pierwszym rzutem, a niekiedy i głębiej, zależy to od terenu a w toku natarcia do czasu wejścia do walki przesuwają się za pierwszym rzutem pułku w odległości 500 — 600 m.

Stanowiska ogniowe PGA wybiera się bliżej przedniego skraju, by większa jej część mogła wspierać natarcie pułku bez zmian SO na jak największą głębokość.

Odwoły specjalne należy rozmieszczać między pierwszym a drugim rzutem pułku względnie na wysokości drugiego rzutu (odwołu ogólnego) podobnie jak w natarciu w dzień i przesuwać je w toku natarcia tak, by mogły szybko wejść do walki dla wykonania nagle powstałych zadań, jak np. odparcie kontrataku nieprzyjaciela, umocnienia opanowanych rubieży itp.

c) Użycie niektórych rodzajów wojsk.

Piechota.

Piechota jest najmniej zależna od wpływu wszelkich warunków klimatycznych, terenowych, pory roku, a także i doby. Jej też przypada główna rola w działaniach nocnych.

W warunkach ograniczonej widoczności piechota podobnie jak i inne rodzaje wojsk ma poważne trudności w prowadzeniu celnego ognia, dlatego też celem zwiększenia jego skuteczności, prowadzi go z bliższych odległości. Piechota w natarciu w nocy posiada trudność w utrzymaniu nakazanego kierunku ataku (natarcia) oraz istnieje możliwość pomieszania się jej ugrupowania bojowego.

Stwarza to konieczność wyznaczenia pododdziałom piechoty płytszych zadań i prostolinijnych kierunków natarcia (ataku).

Biorąc pod uwagę takie momenty jak:

— utrudnione orientowanie się, trudności w prowadzeniu skutecznego ognia oraz trudności w utrzymaniu współdziałania w toku natarcia między pododdziałami i rodzajami wojsk należy pododdziały piechoty i innych rodzajów wojsk gruntownie przygotować i przetrenować w działaniach nocnych. Żołnierze winni być przeszkoleni w cichym zachowaniu się na podstawach wyjściowych, użyciu amunicji świetlnej i smugowej, a także w dokładnej znajomości ustalonych sygnałów współdziałania.

Koniecznym jest, by każdy pododdział był odpowiednio przygotowany w warunkach nocnych do prowadzenia rozpoznania, ubezpieczenia, by umiał szybko zakładać zapory przeciwpiechotne i przeciwczołgowe oraz umacniać opanowane rubieże i obiekty.

Pododdziały saperskie.

Pododdziały saperskie wykonują w nocy wszystkie prace związane z inżynieryjnym zabezpieczeniem natarcia. Jak już stwierdziliśmy poprzednio, wydajność pracy w nocy jest mniejsza, aniżeli w dzień, dlatego dla zabezpieczenia walki zwykle będzie potrzeba przydzielić do pułku więcej pododdziałów saperskich.

Rola saperów w działaniach nocnych wzrasta z tego względu, że ograniczona widoczność powoduje znaczne trudności w pokonywaniu przeszkód i zapór przez poszczególne rodzaje wojsk, a zwłaszcza przez czołgi i artylerię. Głównym zadaniem saperów w natarciu w nocy jest przede wszystkim zabezpieczenie ciągłości natarcia i stworzenie warunków zapewniających wysokie tempo przełamania przez okazanie pododdziałom i rodzajom wojsk maksymalnej pomocy w pokonywaniu zapór inżynieryjnych i przeszkód. W tym celu należy organizować grupy torujące, które posuwają się w ugrupowaniu piechoty, usuwają i niszczą wszelkie zapory i przeszkody hamujące tempo natarcia wojsk.

Dodatkowymi zadaniami saperów w warunkach nocnych będą:

— prowadzenie obserwacji mającej na celu wykrywanie punk-

- tów wysyłania promieni podczerwonych (cieplnych) nieprzyjaciela;
- urządzenie stanowisk (okopów) dla specjalnych urządzeń reflektorowych prowadzących podświetlanie promieniami podczerwonymi;
 - oznaczenie znakami oświetleniowymi i saperскими komplectami oświetleniowymi (widocznymi tylko przez przybory nocnego widzenia) dróg, przejść w zaporach, traszej, schronów itp.

W pułku i w batalionach należy mieć w odwodzie część saperów, których w toku natarcia można wykorzystać dla osłony zagrożonych skrzydeł, umocnienia zdobytych rubieży i obiektów oraz do udzielenia pomocy artylerii i czołgom.

Użycie artylerii i czołgów omówione jest w odrębnych wykładach.

3. Właściwości organizacji natarcia pp (pz) w nocy.

a) Wypracowanie decyzji.

Treść i kolejność pracy dowódcy pułku nad wypracowaniem decyzji do natarcia w nocy jest taka sama jak i do natarcia w dzień. Podczas analizy zadania dowódca pułku winien zwrócić szczególną uwagę na to, czy pułk działa samodzielnie, czy też w składzie dywizji, jakie otrzymał zadanie do wykonania, jaka w związku z tym jest rola pułku w ramach dywizji.

W ocenie położenia podczas rozpatrywania poszczególnych zagadnień, należy uwzględnić, jaki jest wpływ warunków nocnych na użycie poszczególnych rodzajów wojsk, oraz na całokształt organizacji i prowadzenia natarcia. Pod tym właśnie kątem widzenia powinien dowódca pułku przeprowadzić ocenę położenia i wysłuchać danych od oficerów sztabu, dowódcy PGA i szefów służb.

Z oceny położenia dowódca pułku winien wyciągnąć te same wnioski co w natarciu w dzień, a ponadto: kiedy rozpocząć atak, sposób oświetlania terenu w pasie natarcia pułku.

Spośród czynności dowódcy pułku nad wypracowaniem decyzji do natarcia w nocy wyjątkowo ważne znaczenie posiada rekonesans. Rekonesans winien być przeprowadzony w dzień, w trakcie którego, oprócz zagadnień rozwiązywanych w warunkach normalnych dowódca pułku powinien:

- wyznaczyć dobrze widoczne w ciemności dozory (punkty orientacyjne);

- określić dokładnie kierunki działania dla batalionów wg. obiektów i azymutów;
- ustalić rubieże, obiekty i rejony, do których artyleria i moździerze powinny otworzyć ogień na żądanie piechoty;
- ustalić obiekty i rejony dla oświetlenia, kolejność oświetlenia i wykonania dozorów świetlnych;
- określić sposób oznaczenia rubieży osiągniętej przez pododdziały;
- ustalić sygnały i znaki rozpoznawcze dobrze widoczne w nocy.

Na podstawie analizy zadania, oceny położenia i rekonesansu dowódca pułku podejmuje decyzję. Decyzja do natarcia w nocy powinna zawierać proste do wykonania zamiary.

Skomplikowany manewr na polu walki jest niewskazany, zaś kierunki ataku poszczególnych pododdziałów powinny być prostolinijne. Jedynie w tym wypadku, gdy u nieprzyjaciela są odsłonięte skrzydła lub słabo bronione styki, dowódca pułku może i powinien przewidzieć manewr w celu wykonania uderzenia na tyły nieprzyjaciela. Wybór kierunku głównego uderzenia zależy w każdym wypadku od konkretnej sytuacji bojowej. W jednym wypadku celowe jest główne uderzenie wykonać w słabe miejsce obrony nieprzyjaciela, aby rozciąć jego ugrupowanie bojowe, a następnie uderzeniem w skrzydło i tyły rozbić zasadniczą część jego ugrupowania bojowego.

W innym wypadku główne uderzenie należy wykonać na taki obiekt lub rejon, którego opanowanie naruszy trwałość obrony nieprzyjaciela, a więc w najsilniejszą część jego obrony.

W jeszcze innym, główne uderzenie celowe jest wykonać tam, gdzie uzyska się pełne zaskoczenie nieprzyjaciela, to jest na takim kierunku, gdzie nieprzyjaciel najmniej się tego spodziewa. Ponieważ w natarciu w nocy na użycie rodzajów wojsk duży wpływ ma teren, dlatego główne uderzenie należy wykonywać na kierunku najbardziej dostępnym, mającym poza tym dużo punktów orientacyjnych dobrze widocznych w nocy.

Na podstawie powyższej decyzji do natarcia w nocy dowódca pułku stawia zadania bojowe. Zadania bojowe przy dostatecznej ilości czasu należy stawiać w terenie. Treść i kolejność stawiania zadań bojowych jest w zasadzie taka sama, jak i w warunkach normalnych. Dowódca pułku powinien jednak precyzować je bardziej szczegółowo zwracając główną uwagę na dokładne wskazywanie ich w terenie i zrozumienie przez podwładnych. Oprócz wskazania rubieży zadań w terenie

dowódca pułku powinien podać czas wyjścia pododdziałów na daną rubież.

Powyżej został omówiony tok i treść pracy dowódcy pułku nad wypracowaniem decyzji do natarcia w nocy i postawienia zadań bojowych pododdziałom, w warunkach kiedy będzie on dysponował dostateczną ilością czasu tak dziennego jak i nocnego na organizację walki. Ponieważ działania wojsk będą prowadzone w dzień i noc, bardzo często praca dowódcy pułku nad wypracowaniem decyzji do natarcia w nocy przebiegać będzie w warunkach ograniczonego czasu, a nawet przy jednoczesnym kierowaniu walką pododdziałów pułku.

Dlatego metoda pracy dowódcy pułku i zakres rozpatrywanych zagadnień może być różna, zależy to przede wszystkim od dysponowanego czasu i położenia w jakim pułk się znajduje. Tak na przykład: jeśli natarcie pułku w nocy ma być przedłożeniem pomyślnie rozwijających się działań dziennych, to wówczas dowódca pułku powinien powziąć decyzję i postawić zadania pododdziałom, jeszcze w toku trwania dotychczasowej walki, by mogły one z chwilą nastania ciemności, kontynuować natarcie dalej.

b) Właściwości organizacji niektórych elementów zabezpieczenia bojowego.

Podstawowe przedsięwzięcia zabezpieczenia bojowego działań w warunkach nocnych są anlogiczne jak i w dzień.

W działaniach nocnych powstaje jednak konieczność zwrócenia szczególnej uwagi na takie elementy zabezpieczenia bojowego działań jak rozpoznanie, obronę przeciwatomową, obronę przeciwpancerną, zabezpieczenie skrzydeł i styków, maskowanie.

1) Rozpoznanie.

Prócz tych danych, które winno dostarczyć rozpoznanie w warunkach dziennych, należy dodatkowo ustalić:

- charakter czynności nieprzyjaciela w nocy;
- system ognia zorganizowany przez nieprzyjaciela na walkę nocną zwłaszcza na kierunku głównego uderzenia pułku oraz na skrzydłach;
- system sygnalizacji świetlnej i dźwiękowej na przednim skraju obrony nieprzyjaciela;

- środki i sposób oświetlenia przez nieprzyjaciela terenu, posiadane przez niego środki do oślepienia nacierających pododdziałów;
- rozmieszczenie ważniejszych celów, które należy obezwładnić ogniem artylerii (baterie artylerii, reflektory, stacje radiolokacyjne itp.);
- najbardziej dogodne kierunki dla ataku pododdziałów w nocy skryte podejście do atakowanych obiektów obrony nieprzyjaciela;

Po przełamaniu przedniego skraju obrony nieprzyjaciela zwiadowcy powinni przenikać na tyły jego ugrupowania i meldować dowódcy pułku o charakterze działań odwodów nieprzyjaciela. Ponadto grupy zwiadowców mogą wykonywać napady na sztaby, punkty obserwacyjne, urządzenia tyłowe, niszczyć środki łączności, dezorganizować dowodzenie i siać panikę wśród nieprzyjaciela, uniemożliwiając mu zorientowanie się w ogólnej sytuacji.

2) Obrona przeciwatomowa

Obronę przeciwatomową w natarciu w nocy organizuje się według tych samych zasad, co i w natarciu w dzień.

Ze względu na ograniczone możliwości obserwacji w warunkach nocnych oraz trudność dokładnego ustalenia położenia wojsk w terenie (szczególnie wtedy, gdy natarcie odbywa się bez zastosowania środków oświetlających (nieprzyjaciel będzie miał poważne trudności w ustaleniu celu dla wykonania uderzenia atomowego, jak również winien zwiększyć pas bezpieczeństwa podczas jego wykonywania.

Dowódca pułku winien więc zbliżyć elementy ugrupowania bojowego pułku do przodu.

Na podstawach wyjściowych do natarcia należy zawsze przestrzegać zasady rozśrodkowania wojsk. Zmniejszenie odstępów i odległości między pododdziałami pułku należy dokonać w czasie artyleryjskiego przygotowania ataku lub na krótki okres czasu przed rozpoczęciem natarcia.

Należy jednakże liczyć się z tym, że możliwości prowadzenia rozpoznania promieniowania są ograniczone. Jeżeli jeden posterunek dozometryczny może prowadzić rozpoznanie w dzień na odcinku do 600 m to w nocy nie więcej jak do 300 m.

W związku z tym należy, zwiększyć ilość posterunków dozometrycznych w ugrupowaniu walczących wojsk.

3) Obrona przeciwpancerna:

Dla jak najlepszego zorganizowania obrony przeciwpancernej należy zawczasu rozpoznać rejony ześrodkowania czołgów nieprzyjaciela, prawdopodobne podstawy wyjściowe, kierunki ich kontrataku i na tej podstawie planować obronę ppanc. Szczególna cecha obrony przeciwpancernej w natarciu w nocy polega na tym, iż czas i kierunek kontrataku czołgów nieprzyjaciela jest często trudny do ustalenia, a w związku z tym kontratak będą odpierać w pierwszym momencie wyłącznie czołowe pododdziały. Wobec powyższego należy je starannie zabezpieczyć w środku obrony przeciwpancernej, a przede wszystkim przydzielić im działa towarzyszące. Ponadto artyleryjski odwód przeciwpancerny winien posuwać się bliżej czołowych pododdziałów i ściśle współdziałać w odpieraniu kontrataku czołgów nieprzyjaciela ze środkami przeciwpancernymi piechoty. Przy organizacji obrony przeciwpancernej w warunkach nocnych trzeba dokładnie ustalić sposoby powiadamiania wojsk o zagrożeniu czołgowym.

4) Zabezpieczenie skrzydeł i styków:

Na szczególną uwagę w nocnym natarciu zasługuje zagadnienie zabezpieczenia skrzydeł i styków.

Podstawowymi przedsięwzięciami dla ich zabezpieczenia mogą być:

- nieprzerwane prowadzenie rozpoznania na skrzydłach i stykach;
- właściwe ugrupowanie batalionów działających na zagrożonym skrzydle (bardziej głębokje); przesuwanie odwodów (ogólnego AOPpanc) bliżej zagrożonego skrzydła;
- umocnienie na zagrożonych skrzydłach poszczególnych obiektów lub rubieży;
- przygotowanie zawczasu na skrzydłach nacierających pododdziałów ogni artylerii i moździerzy;
- działanie pododdziałów w bezpośredniej styczności z sobą.

5) Maskowanie

Zabezpieczenie skrytości przygotowań do nocnego natarcia i uzyskanie zaskoczenia jest w obecnych warunkach bardzo trudne i wymaga różnego rodzaju przedsięwzięć.

Przed wszystkim trzeba przestrzegać ściśle zasad maskowania, ponieważ nieprzyjaciel może niespodziewanie oświetlać

teren, prowadzić rozpoznanie radiolokacyjne itp. Wprowadzenie pododdziałów na podstawy wyjściowe należy dokonać cicho uwzględniając to, że słyszalność w nocy jest większa aniżeli w dzień. W warunkach nocnych wszelkie czynności związane z przygotowaniem do natarcia należy dokonywać bez światła. Ponadto dla wprowadzenia nieprzyjaciela w błąd odnośnie naszych zamiarów, konieczne jest utrzymanie przez cały okres przygotowania walki jednakowego reżimu ognia, aby nie zaostrzyć czujności nieprzyjaciela. Pożądanym jest także prowadzenie działań na szerokim froncie i działań demonstracyjnych, celem zamaskowania kierunku głównego uderzenia.

Pozostałe elementy zabezpieczenia bojowego działań w nocy organizuje się tak, jak i w warunkach dziennych z uwzględnieniem naturalnie właściwości nocy.

c) Organizacja współdziałania..

Dokładnie zorganizowane współdziałanie, to jeden z podstawowych czynników zapewniających powodzenie nocnego natarcia. Sam sposób kolejność i zakres pracy nad organizacją współdziałania do działań na noc jest taki sam jak i do natarcia w dzień. Właściwości nocy mają jednak wpływ i na to zagadnienie: Organizację współdziałania do natarcia w nocy powinien przeprowadzić dowódca pułku w dzień. Następnie w miarę możliwości najważniejsze zagadnienia przerobić z podległymi dowódcami (jeśli warunki na to pozwalają) na ćwiczeniach taktycznych w nocy, przyjmując w założeniu konkretną sytuację bojową.

Oprócz normalnie rozpatrywanych zagadnień współdziałania, dowódca pułku powinien zwrócić szczególną uwagę na:

- uzgodnienie działań pododdziałów na stykach i skrzydłach według dobrze widocznych punktów orientacyjnych;
- ustalić kolejność i sposób utrzymania łączności między pododdziałami i rodzajami wojsk, podając sygnały wzrokowe;
- ustalić kolejność i sposób oświetlania atakowanych obiektów na przednim skrajem i w głębi obrony nieprzyjaciela;
- sprecyzować jasne sygnały i znaki rozpoznawcze między rodzajami wojsk: piechoty, czołgów, lotnictwa oraz wspólne świetlne dozory w terenie;
- ustalić czas ataku, linie wyrównania i czas ich przejścia;
- ustalić sposób działania pododdziałów na wypadek kontrataku nieprzyjaciela w nocy;

- wskazać kolejność umacniania opanowanych rubieży i obiektów oraz charakter działań pododdziałów z nastaniem świtu;
- przedsięwzięcia, związane z organizacją służby porządkowo-ochronnej w nocy i utrzymaniem porządku na tyłach.

Należy wspomnieć, że w natarciu w nocy jest utrudnione wprowadzenie do walki drugich rzutów (odwodów ogólnych). Dlatego też dowódca pułku przewidując w warunkach nocnych wprowadzenie do walki drugiego rzutu (odvodu ogólnego) organizując współdziałanie powinien ten moment szczególnie dokładnie omówić.

d) Organizacja dowodzenia i łączności.

Cechy szczególne dowodzenia w natarciu w nocy wynikają z właściwości organizacji, przygotowania i prowadzenia walki. Dowódca pułku kieruje walką pododdziałów ze stanowiska dowodzenia, które rozmieszcza się na podstawach wyjściowych do natarcia bliżej przedniego skraju, na kierunku głównego uderzenia.

Zmianę stanowiska dowodzenia w walce dokonuje się według ogólnych zasad. W natarciu w nocy może być tendencja do częstszej jego zmiany. Biorąc jednak pod uwagę trudności w organizacji łączności w warunkach nocnych, zbyt częsta zmiana stanowiska dowodzenia nie jest pożądana, gdyż może to naruszyć ciągłość dowodzenia. W natarciu w nocy wzrasta znaczenie utrzymania nieprzerwanej łączności. Podstawowym środkiem łączności w natarciu w nocy jest radio. Stosuje się również i środki łączności przewodowej, choć organizacja jej napotyka na większe trudności. W natarciu w nocy maleje również rola ruchomych środków łączności. Natomiast na szeroką skalę stosuje się w dowodzeniu pododdziałami sygnały świetlne. Należy tu jednak mieć na uwadze taki moment, iż nieprzyjaciel będzie również wykorzystywał ten środek łączności, co może często wprowadzić w błąd własne pododdziały.

Wychodząc z powyższego sygnały świetlne należy ustalać, by były jak najbardziej zrozumiałe.

Przy organizacji łączności trzeba także uwzględnić dane taktyczno-techniczne radiostacji i innych środków łączności podczas ich pracy w nocy.

4 Oświetlanie terenu i nieprzyjaciela w walce.

Środki oświetlające stwarzają najbardziej dogodne warunki do prowadzenia działań bojowych wojsk w nocy. Sztuczne

oświetlenie pola walki umożliwia nacierającym prowadzenie działań bojowych, ułatwia dowodzenie wojskami, utrzymanie współdziałania. Ponadto stwarza ono możliwość wykonania manewru i zabezpiecza kierowanie ogniem artylerii i czołgów poruszających się ze stanowisk zakrytych oraz prowadzenie celnego ognia ze wszystkich rodzajów broni piechoty.

Przy przełamywaniu pierwszej pozycji przygotowanej lub doraźnie zorganizowanej obrony nieprzyjaciela celowe jest stosować najbardziej intensywne oświetlenie. Byłoby pożądane, aby w czasie przełamania obrony nieprzyjaciela stwarzać nad jego ugrupowaniem lub w ugrupowaniu warunki odpowiadające dziennemu oświetleniu z jednoczesnym pozostawieniem w ciemności ugrupowania wojsk własnych. Jednak osiągnięcie takich warunków jest bardzo trudne, ponieważ oświetlenie sztuczne pod względem swej intensywności jest słabsze od światła dziennego, oraz nie jest ciągłe. W związku z tym dobre warunki obserwacji pola walki i nieprzyjaciela istnieją jedynie w ograniczonym czasie na niedużej przestrzeni.

Oprócz tego broniący się również będzie stosował oświetlenie w celu określenia siły i kierunku nacierających wojsk, a także dla ich oślepienia i stworzenia dla swoich wojsk możliwości prowadzenia celnego ognia. Dlatego też wojska nacierające oświetlając teren i rejon obrony nieprzyjaciela powinny w pełną wykorzystywać przewagę dobrej widoczności.

Organizując natarcie w nocy dowódca pułku obowiązany jest przewidzieć: dozory i kolejność ich oświetlenia, cele i obiekty w obronie nieprzyjaciela, które należy oświetlić lub oślepić. Przewidzieć zabezpieczenie wskaźnikami i sygnałami świetlnymi przejść w zaporach, zadania dla czołgów i piechoty odnośnie wskazywania kierunku natarcia, wskazywanie celów oraz oświetlanie terenu i nieprzyjaciela.

W toku natarcia należy oświetlać:

- dozory, a także atakowane obiekty i cele do których prowadzą ogniem na wprost artyleria, czołgi i działa pancerne;
- punkty obserwacyjne i środki ogniowe nieprzyjaciela w celu ich oślepienia i stworzenia warunków do ich zniszczenia;
- teren w celu ułatwienia pracy kierowcom oraz zwiększenia przez to szybkości natarcia czołgów.

Do oświetlenia terenu i rejonu obrony nieprzyjaciela mogą być wykorzystane reflektory, oświetlające bomby lotnicze i pociski artylerwiskie, rakiety, reflektory czołgów i dział pancernych oraz materiały podręczny.

Oświetlenie rejonu obrony nieprzyjaciela reflektorami i lotniczymi bombami oświetlającymi na korzyść pułku z zasady będzie organizowane przez szczeble wyższe. W pułku może ono mieć zastosowanie jedynie w wypadku, gdy pułk działa samodzielnie, w oderwaniu od sił głównych dywizji, na przykład jako oddział wydzielony.

Poniżej rozpatrzymy niektóre dane środków oświetlających:

Reflektor o sile światła od 0,5 — 1 miliona świec, w zależności od stanu pogody i charakteru terenu, zapewnia smugę światła o szerokości 150 — 250 m i głębokości 4 do 7,5 km. Reflektory mogą być wykorzystane do oświetlania terenu, orientowania wojsk naziemnych i lotnictwa, oślepienie nieprzyjaciela, oraz wskazywania linii rozgraniczenia i kierunku natarcia. Przy pomocy reflektorów można maskować swoje wojska przed obserwacją nieprzyjaciela.

W celu lepszej obserwacji oświetlonych obiektów, reflektory należy rozmieszczać z tyłu i nieco z boku od punktów obserwacyjnych lub nacierających wojsk. Dla zmniejszenia ilości nie oświetlonych pól martwych reflektory należy rozmieszczać na wzgórzach.

Do najbardziej skutecznych środków oświetlających należy zaliczyć lotnicze bomby oświetlające. Wykorzystuje się je do oświetlania dużych obiektów lub znacznych przetrzeń terenu. W zależności od kalibru bomby przy wybuchu na wysokości 800 — 1200 m są one w stanie oświetlić teren o promieniu 600 — 4000 m w ciągu 3 — 6 minut.

Lotnicze bomby oświetlające w odróżnieniu od reflektorów posiadają tę zaletę, że oświetlenie terenu odbywa się z góry, a tym samym nie ma przedmiotów nie oświetlonych oraz cieni.

Przy pomocy rakiet teren można oświetlać na głębokość do 500 m.

Czas oświetlania jednej rakiety wynosi do 20 sekund.

Dla określenia i oznaczenia kierunków natarcia pododdziałów oraz linii rozgraniczenia, oświetlania dozorów, pojedynczych celi i obiektów mogą być wykorzystane reflektory czołgów i dział pancernych oraz wzniecone ogniska i pożary w głębi obrony nieprzyjaciela (podpalanie zabudowań, stogów z słomą itp.).

Celowe jest również wysyłanie w rejon obrony nieprzyjaciela drobnych grup zwiadowców zaopatrzonych w rakietnice w celu oświetlenia oddzielnych obiektów, dozorów a także sygnalizacji. Oprócz środków oświetlających w działaniach

nocnych na szeroką skalę będą wykorzystywane wszelkiego rodzaju środki techniczne, umożliwiające prowadzenie obserwacji w warunkach ograniczonej widoczności (radiolokatory, noktowizory). Noktowizory najcelowiej jest wykorzystywać w pierwszym rzucie pułku, w pododdziałach rozpoznawczych oraz na punktach obserwacyjnych dowódcy pułku i dowódców pododdziałów.

5. Właściwości prowadzenia natarcia przez pp (pz) w nocy.

W zależności od powstałej sytuacji, celu i zadań natarcia oraz jakości nocy pułk piechoty (pz) może rozpocząć atak poprzedzony artyleryjskim przygotowaniem ataku, lub bez artyleryjskiego przygotowania ataku.

Odnosi się to także do atomowego i lotniczego przygotowania ataku.

Pułk piechoty (pz) będzie przechodził do natarcia zwykle z bezpośredniej styczności z nieprzyjacielem.

Pododdziały saperów do czasu rozpoczęcia natarcia wykonują przejścia w zaporach, oznaczają je wskaźnikami świetlnymi. Czołgi i działa pancerne zajmują podstawę wyjściową (rubież rozwinięcia) pododdziałami, wykorzystując do maskowania swego przemarszu szum samolotów oraz huk artylerii. Na każdym czołgu i dziale pancernym powinien znajdować się desant piechoty w celu bezpośredniej ich ochrony.

Wyruszenie czołgów z podstaw wyjściowych winno nastąpić na kilka minut przed zakończeniem wykonania przez artylerię nawały ogniowej na ugrupowanie bojowe nieprzyjaciela. W wypadku gdy nie jest wykonywane artyleryjskie przygotowanie ataku, artyleria powinna rozpocząć ogień z rozpoczęciem ataku. Podstawy wyjściowe zajęte przez piechotę, czołgi przekraczają w ugrupowaniu bojowym, aby po przejściu ugrupowania piechoty mogły otworzyć najbardziej skuteczny ogień.

Do chwili przejścia ugrupowania własnej piechoty, czołgi nie powinny otwierać ognia.

Miejsca przejść czołgów przez ugrupowanie własnych pododdziałów piechoty, jak również i marszruty do nich powinny być z góry oznaczone wskaźnikami dobrze widocznymi w nocy.

Na sygnał „atak” pododdziały przeznaczone do oświetlania rozpoczynają intensywne oświetlanie terenu posiadanymi środkami. Czołgi wspólnie z piechotą o „G” atakują przedni skraj obrony nieprzyjaciela, przy czym czołgi mogą wykonywać atak

z zapalonymi reflektorami. Piechota wykonuje atak bezpośrednio za czołgami lub w przerwach między czołgami. Artyleria z rozpoczęciem ataku wspiera piechotę i czołgi systemem kolejnych ześrodkowań ognia (KZO) lub ześrodkowań ognia (ZO).

Do poszczególnych obiektów celowe jest prowadzenie ognia salwowego przez pododdziały piechoty. Wskazywanie celów w zasadzie wykonuje się za pomocą pocisków smugowych. Światła reflektorów czołgów wykorzystuje się do oświetlenia celów i trudnodostępnych odcinków terenu.

Działa towarzyszące posuwają się w ugrupowaniu pododdziałów pierwszego rzutu, niszcząc ogniem na wprost środki ogniowe nieprzyjaciela utrudniające natarcie piechoty i czołgów.

Po przełamaniu przedniego skraju obrony nieprzyjaciela piechota wspólnie z czołgami kontynuuje natarcie nie zatrzymując się dla niszczenia nieprzyjaciela w poszczególnych punktach oporu (oczyszczania tranzei). Do blokowania i opanowania punktów oporu wyznacza się pododdziały z drugich rzutów i odwodów batalionów.

Przejścia w zaporach w głębi obrony nieprzyjaciela wykonują grupy torujące, które posuwają się w ugrupowaniu bojowym nacierających pododdziałów.

Piechota nie odrywając się od czołgów wskazuje im kierunek natarcia i cele do zniszczenia, a jednocześnie okazuje im pomoc w pokonaniu przeszkód terenowych i zapór oraz zwalczania niszczycieli czołgów nieprzyjaciela.

Pododdziały po włamaniu się w obronę nieprzyjaciela nacierają w prostolinijnym kierunku nie wykonując skomplikowanego manewru.

Napotkane punkty oporu nieprzyjaciela należy obezwładniać ogniem artylerii, a następnie atakować przez piechotę i czołgi.

W czasie natarcia w nocy możliwe są częstsze kontrataki nieprzyjaciela wykonywane mniejszymi siłami. Mogą one w poważnym stopniu hamować tempo natarcia pułku, ponieważ trudno będzie ustalić w pierwszym momencie ich siłę, czas wyjścia i kierunek działania.

Dowódca pułku powinien więc zwrócić uwagę na zagadnienie wykrywania na czas przygotowań nieprzyjaciela do wykonania kontrataku. W tym celu należy stawić rozpoznaniu dodatkowe zadania, oświetlać przypuszczalne rejony możliwego ześrodkowania się odwodów nieprzyjaciela. Ogniem artylerii wzbraniać przegrupowania i zajmowania podstaw wyjściowych do kontrataku przez pododdziały nieprzyjaciela, zwrócić uwagę

na zabezpieczenie skrzydeł i styków oraz umocnienie opanowanych rubieży i obiektów.

W wypadku wyjścia kontrataku nieprzyjaciela dowódca pułku powinien zrobić wszystko dla maksymalnego jego oświelenia i oślepienia, stwarzając tym samym warunki dla pododdziałów, które go odpierają do prowadzenia celnego i obserwowanego ognia ze wszystkich rodzajów uzbrojenia.

Kontratak czołgów i piechoty nieprzyjaciela powinien być odpierany z miejsca ogniem czołgów i dział pancernych, wspólnie z pododdziałami piechoty i przeciwpancernymi środkami artyleryjskimi.

Ponadto na zagrożony kierunek należy skierować AOPanc, jeżeli zachodzi potrzeba odwód ogólny lub drugi rzut, a także obezwładniać kontratakującego nieprzyjaciela ogniem artylerii.

W natarciu w nocy nieprzyjaciel może również, wykonać kontratak większymi siłami (np. odwodami dywizyjnymi, a nawet korpuśnymi) wspartymi uderzeniami broni atomowej zwłaszcza, gdy teren jest oświetlony. W tym wypadku pułk piechoty (pz) powinien opanować dogodną rubież i zorganizować obronę na niej dla odparcia kontrataku według normalnych zasad, jak w natarciu w dzień.

Należy jednak zaznaczyć, że kontrataki większych sił nieprzyjaciela są bardziej prawdopodobne z nastaniem świtu.

Dla utrzymania tempa natarcia i szybkiego wykonania zadania należy wprowadzić do walki odwody lub drugie rzuty batalionów i pułku, potęgując tym siłę ognia i uderzenia.

Drugie rzuty (odwody) mogą wchodzić do walki w przerwy między pododdziałami na uprzednio wyznaczonych rubieżach, lub zza skrzydła pierwszego rzutu.

Po wykonaniu przez pułk zadania bliższego, dowódca pułku powinien przedsięwziąć kroki w celu odtworzenia naruszonego współdziałania i przystąpić do wykonania zadania następnego.

W wypadku stwierdzenia odejścia nieprzyjaciela dowódca pułku winien zorganizować pościg.

Porządek przejścia wojsk do działań dziennych zależy od zadania, jakie otrzymał pułk na działania nocne. Jeżeli natarcie w nocy miało ograniczone cele, jak na przykład zajęcie dogodnej rubieży lub obiektu dla ułatwienia działań dziennych, opanowana rubież lub obiekt powinny być przez pułk utrzymane. W takim wypadku pododdziały zajmują i organizują

obronę okrężną, a na skrzydła i styki wysuwa się środki przeciwpancerne.

Jeżeli pułk piechoty (pz) ma zadanie rozwijać natarcie o świcie, to dowódca i sztab pułku powinien zabezpieczyć ciągłość walki. Dla rozwinięcia powodzenia osiągniętego w nocy należy dążyć, aby o świcie wprowadzać do walki świeże siły (drugi rzut lub odwód pułku).

6. Wnioski.

Z rozpatrzonych właściwości natarcia pułku piechoty (pz) w nocy należy wyciągnąć następujące wnioski:

1. We współczesnych warunkach natarcie w nocy zalicza się do działań normalnych, gdyż jedynie połączenie działań dziennych z działaniami nocnymi przyczynia się do zupełnego rozbicia i zniszczenia nieprzyjaciela.
2. Pułk piechoty (pz) może w natarciu nocnym przełamywać zawczasu przygotowaną obronę nieprzyjaciela, doraźnie zorganizowaną, rejon umocniony lub ścigać nieprzyjaciela. Pułk piechoty (pz) działał będzie z zasady w ramach dywizji, a niekiedy samodzielnie z ograniczonym celem.
3. Głębokość zadań pułku piechoty (pz) może być różna i zależy od celu i zadania przełamania, charakteru obrony nieprzyjaciela, charakteru nocy oraz momentu rozpoczęcia natarcia.
4. Ugrupowanie pułku piechoty (pz) może być w jednym lub w dwóch rzutach, które zależy od otrzymanego zadania obrony nieprzyjaciela, obezwładnienia i oświetlenia obrony nieprzyjaciela oraz możliwości wprowadzenia do walki drugiego rzutu lub odwodu ogólnego w warunkach nocnych.
5. Treść i kolejność pracy dowódcy pułku nad wypracowaniem decyzji do natarcia w nocy jest taka sama jak i do natarcia w dzień. W ocenie połączenia dowódca pułku winien zwrócić uwagę na wpływ nocy na użycie rodzajów wojsk w toku natarcia oraz wyciągnąć wniosek jak oświetlać teren.
6. W trakcie organizacji natarcia należy zwrócić uwagę na uzyskanie momentu zaskoczenia, który w poważnym stopniu może wpłynąć na przebieg nocnego natarcia.
7. Jednym z ważnych czynników osiągnięcia powodzenia w natarciu w nocy jest dobrze zorganizowany system oświetlenia, od którego zależy utrzymanie kierunków natarcia, utrzymania współdziałania.

- Oświetlając teren należy pamiętać aby oświetlać nieprzyjaciela, pozostawiając w ciemności własne ugrupowanie.
8. W toku natarcia szczególnego znaczenie nabiera zabezpieczenie styków i skrzydeł oraz wprowadzenie do walki drugich rzutów i odwodów.
Drugi rzut (odwód) może być wprowadzony w lukę między pododdziały lub zza skrzydła.
 9. Organizacja i przełamanie obrony nieprzyjaciela w nocy należy do jednych z najbardziej skomplikowanych rodzajów natarcia i wymaga doskonałego przygotowania dowódców i sztabów oraz pododdziałów.

OPRACOWAŁ:
ST. WYKŁADOWCA
TAKTYKI OGÓLNEJ
KUŹNIEWSKI — kpt.

SPRAWDZIŁ:
ST. KIEROWNIK
TAKTYCZNY I KURSU
STECURA — mjr.

Egz. Nr 1 — 100 Bibl. Tajna ASG.

Odbito w 100 egz.
Wyk. Kuźniewski — kpt.
Druk. Wróbel
Nr ks. 4797/Wyd.-Red.
Dnia 27. 12. 1956 r.